



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: T. G., narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 160 00 Praha 10

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2019, č. j. KUUK/85176/2019/DS,
JID: 102837/2019/KUUK/Zvo

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 7. 2019, č. j. KUUK/85176/2019/DS, JID: 102837/2019/KUUK/Zvo, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2019, č. j. KUUK/85176/2019/DS,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. R.

JID: 102837/2019/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 25. 7. 2018, č. j. MURCE/26778/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným z nedbalostního spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“) a v souladu s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a v souladu s § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců. Současně byla žalobci v souladu s § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 14. 4. 2018 v 19:34 hodin v obci Židovice u č. p. 81, ve směru jízdy na Roudnici nad Labem, jako řidič motorového vozidla tovární značky Seat Leon 1M, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o 40 km/h, přičemž mu byla naměřená rychlost 93 km/h, která po odečtení tolerance měřicího zařízení činila 90 km/h. Nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla 50 km/h. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítal, že vozidlo v době změření rychlosti neřídil on, ale M. K. Dle žalobce žalovaný ve věci sám prováděl nové důkazy a podklady pro vydání rozhodnutí, když zadal údaje do mapy na serveru www.mapy.cz, porovnával dané místo s fotografií z výstupu z měřicího zařízení a měřil vzdálenost mezi dvěma body. Tímto provedením důkazu pak vyvracel tvrzení žalobce o tom, že v době změření rychlosti vozidla jej neřídil. Žalobce nebyl o provedení tohoto důkazu vyrozuměn, nebylo mu umožněno se jeho provedení zúčastnit a ani nebyl vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k tomuto novému podkladu pro vydání rozhodnutí. Žalovaný nadto neuvedl žádný internetový odkaz na příslušný mapový podklad, ani neuvedl, že by o provedení tohoto důkazu vyhotovil protokol ve smyslu § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nebo že by mapové podklady vytiskl a založil je do spisu. Žalobce dále citoval § 36 odst. 3 správního řádu, jenž se týká práva účastníků vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a v této souvislosti odkázal na komentář ke správnímu řádu, jenž dále odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000. Nadto žalobce uvedl případy, ve kterých nemusí být účastníku řízení dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a dovodil, že ani jeden z nich se jeho případu netýká a jemu tak mělo být umožněno se k podkladům rozhodnutí vyjádřit.
3. Žalobce dále namítal, že správní orgán se ve svém rozhodnutí nedostatečně zabýval otázkou zavinění, když pouze konstatoval, že se jednalo o nedbalost, ale neuvedl, zda o nedbalost vědomou či nevědomou a na základě jakých konkrétních úvah či skutečností k takovému závěru žalovaný dospěl. Žalovaný také neuvedl okolnosti, k nimž správní orgán při určení druhu a výše správního trestu přihlížel, a jak je hodnotil, zda jestli jako přitěžující či jako polehčující a dále ani neuvedl, jak konkrétně hodnotil míru nebezpečnosti jednání žalobce. Žalobce odkázal na § 37 zákona o odpovědnosti za

přestupky, který obsahuje zásady určování sankce a uvedl, že správní orgán k taxativně stanoveným okolnostem nijak nepřihlédl, ale naopak nezákonně přihlédl jako k přitěžující okolnosti k tomu, že se žalobce při zjišťování skutkového stavu policií ČR odmítl vyjádřit a oznámení s popisem jednání podepsat. Dle žalobce nepřipadá v úvahu, aby odeprání výpovědi (podání vysvětlení) bylo hodnoceno jako přitěžující okolnost. Nezákonnost odůvodnění žalovaného spatřoval žalobce také ve skutečnosti, že žalovaný při určení druhu a výši trestu přihlédl k délce vlastnictví řidičského průkazu žalobcem, jelikož délka vlastnictví řidičského průkazu není přitěžující či polehčující okolností. Žalobce dále uvedl, že z rozhodnutí o uložení pokuty musí jasně vyplývat, proč je pokuta ukládána právě v dané výši a nepostačuje pouze odůvodnění, že je ukládána ve výši zákonné. Správní orgán také musí uvést, k jakým konkrétním zákonným kritériím přihlédl a zda ve prospěch či neprospěch obviněného. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004-51, a ze dne 31. 3. 2004, č. j. 5 A 154/2002-51.

4. Nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce jednak ve skutečnosti, že kritéria pro uložení sankce uvedená v rozhodnutí v demonstrativním výčtu nebyla výslovně zmíněna a dostatečně odůvodněna, a také v neexistenci důvodu, proč správní orgán uložil pokutu na spodní hranici zákonné sazby a zákaz činnosti v polovině zákonné sazby.
5. Žalobce dále spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného ve skutečnosti, že žalovaný ignoroval jednotlivé námitky žalobce proti odůvodnění druhu a výše uložené sankce a argumentoval pouze citováním pasáží prvoinstančního rozhodnutí, aniž by jakkoliv reflektoval, že právě tyto pasáže rozhodnutí žalobce napadal jako nesprávné a nezákonné. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 6 As 42/2013, jenž se zabývá opomenutými odvolacími námitkami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobnímu bodu týkajícímu se provádění nových důkazů uvedl, že neprováděl nové důkazy, ale vycházel z obsahu správního spisu a místo spáchání přestupku si pouze ověřoval na veřejně přístupném serveru mapy.cz. Žalovaný považoval tvrzení žalobce za účelové, neboť obviněný z přestupku může svoji taktiku obrany založit na jakýchkoli argumentech a ty může uplatnit v různých fázích řízení. Dále připomněl, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 40 km/h, navíc v oblasti kde lze předpokládat pohyb chodců a toto lze jednoznačně zařadit mezi rizikové faktory, které zásadním způsobem ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Jednání žalobce tedy posoudil jako velice společensky nebezpečné. Žalovaný i správní orgán prvního stupně měli překročení rychlosti v případě žalobce za prokázané a spisová dokumentace poskytla dostatečné množství informací pro zjištění stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K námitkám týkajícím se odůvodnění druhu trestu a výše uložené sankce žalovaný uvedl, že při ukládání správních trestů správní orgán prvního stupně zohlednil závažnost spáchaného přestupku, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán stejně jako samotnou osobu pachatele a pohnutku, jenž jej k tomuto jednání vedla. Dále uvedl, že žalobci lze dát za pravdu, že odůvodnění některých námitek mohlo být obsáhlejší, nicméně je přesvědčen, že i takto strohé zdůvodnění podtrhuje závažnost

žalobcova protiprávního jednání. Žalovaný vyjádřil názor, že uložené správní tresty byly adekvátní a odpovídaly okolnostem případu. Dle názoru žalovaného jeho rozhodnutí obsahuje výčet podkladů, ze kterých vycházel, úvahy kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami žalobce. Dále uvedl, že žalobce jevil o správní řízení absolutní nezájem, neboť se bez řádné omluvy nedostavil k ústnímu jednání, kde se mohl k přestupkovému jednání a k provedenímu dokazování vyjádřit, popřípadě předložit nové důkazy. Žalovaný dále podotkl, že účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak správní orgán není návrhy účastníků vázán a vzhledem k tomu, že žalobce měl odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, mohl a měl vědět, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost, čímž se dopustil přestupkového jednání. Závěrem podotkl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy a vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

7. Žalobce ve své replice uvedl, že tvrzení žalovaného, že vycházel z obsahu správního spisu je nepravdivé, neboť spis žádné podklady ze serveru www.mapy.cz neobsahoval, neboť ty do spisu vůbec nedoplnil. Není pravdou ani to, že žalovaný si na mapě pouze ověřoval místo spáchání přestupku, jelikož zadával údaje do mapy na serveru www.mapy.cz, porovnával dané místo s fotografií z výstupu z měřicího zařízení a měřil vzdálenost mezi dvěma body a tímto provedením důkazu vyvracel tvrzení žalobce o tom, že v době změření rychlosti vozidla jej neřídil. Dle žalobce, žalovaný jednoznačně prováděl dokazování, o které se v žalobou napadeném rozhodnutí podstatným způsobem opíral. Dále žalobce setrval na závěru, že žalovaný postupoval tak, že ignoroval jednotlivé námitky žalobce proti odůvodnění druhu a výše uložené sankce a argumentoval pouze citováním pasáží prvoinstančního rozhodnutí, aniž by jakkoliv reflektoval, že právě tyto pasáže žalobce napadal jako nesprávné a nezákonné.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 17. 5. 2018 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, územní odbor Litoměřice, dopravní inspektorát, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož součástí bylo vlastní oznámení přestupku ze dne 14. 4. 2018, úřední záznam ze dne 3. 5. 2018, výstup z rychloměru, videozáznam na CD, ověřovací list rychloměru a osvědčení o proškolení policistů T. D. a M. Z. k rychloměru. Z výše uvedených dokumentů vyplynulo, že žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 14. 4. 2018 v 19:34 hodin v obci Židovice u č. p. 81, ve směru na Roudnici nad Labem při řízení motorového vozidla tovární značky Seat Leon 1M, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, když mu byla naměřena rychloměrem RAMER10C rychlost 93 km/h, po odečtu odchylky měření 90 km/h.
11. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně rozhodl příkazem ze dne 28. 5. 2018, č. j. MURCE/19579/2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, kterého se dopustil porušením povinnosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, když mu byla naměřena rychlost 93 km/h, po odečtu odchylky měření 90 km/h a byla mu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 7. 6. 2018 odpor. Správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 14. 6. 2018 předvolání k ústnímu jednání. Dne 20. 6. 2018 se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil žalobce a požádal o kopii správního spisu včetně videozáznamu a této žádosti bylo vyhověno. Následně se dne 17. 7. 2018 konalo ústní jednání, k němuž se žalobce bez náležité omluvy nedostavil, a správní orgán prvního stupně projednal věc bez přítomnosti žalobce. Dne 25. 7. 2018 bylo vydáno rozhodnutí ve věci správním orgánem prvního stupně, proti němuž podal žalobce odvolání, které na výzvu správního orgánu prvního stupně doplnil. Dne 9. 7. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
12. Dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řidič smí v obci jet nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
13. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
14. Dle § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodů 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j a podle odstavce 2.
15. Dle § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu se zákaz činnosti uloží na dobu od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, a 10 a podle odstavce 3.
16. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval

nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí především v tom, že žalovaný ignoroval námitky žalobce proti odůvodnění druhu a výše uložené sankce.

17. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
18. Není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč správní orgán nepovažoval za důvodnou právní argumentaci uvedenou v odvolání a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ odvolání. Správní orgán musí uvést, v čem konkrétně nesprávnost argumentace účastníka řízení spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, www.nssoud.cz).
19. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[n]evypořádali se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
20. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal, že k druhu a výši uvedené sankce správní orgán správního stupně nezdůvodnil, proč pokutu uložil na spodní hranici zákonné sazby a zákaz činnosti v polovině zákonné sazby. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že „[p]ři určení druhu a správního trestu a jeho výměry ... přihlédl k povaze a závažnosti přestupku, způsobu a okolnostem spáchání přestupku. V neprospěch pana G. přihlédl ke skutečnosti, že při zjišťování skutkového stavu policií ČR se k přestupkovému jednání odmítl vyjádřit a oznámení s podpisem jednání podepsat. Dále správní orgán přihlédl ke skutečnosti, že přestupek spáchal pouhý měsíc po obdržení řidičského průkazu a jedná se hned o překročení maximální povolené rychlosti o 40 km/h. Ve prospěch pana G. bylo přihlédnuto k faktu, že ve výpisu z evidenční karty řidiče má pan G. pouze 1 záznam ... a to jako řidič motorového vozidla skupina AM. Správní orgán dospěl k názoru, že k nápravě postačuje uložení pokuty v minimální možné sazbě v kombinaci se zákazem řízení všech motorových vozidel v polovině možné sazby a bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku.“ Žalovaný k této námitce v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl: „Odvolací orgán k tomu konstatuje, že správní orgán uložil trest pokuty v minimální možné sazbě v kombinaci se zákazem řízení všech motorových vozidel v polovině možné sazby, což zdůvodnil tím, že přihlédl ke skutečnosti, že obviněný byl pouhý měsíc držitelem řidičského průkazu s nově uděleným oprávněním pro řidičskou skupinu B, porušil nejvyšší povolenou rychlost téměř dvojnásobně a tím výrazným způsobem ohrozil bezpečnost provozu v obci. Po přihlédnutí k povaze, závažnosti, způsobu a okolnostem spáchání přestupku, z nichž byly v napadeném rozhodnutí vyjmenovány polehčující a přitěžující okolnosti, byly stanoveny výše uvedené správní tresty.“
21. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné argumenty založené na skutkovém a právním hodnocení dané věci, jimiž by námitky žalobce proti odůvodnění druhu a výše uložené sankce vyvrátil, pouze stručně rekapituloval odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Námitka ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je tedy důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. R.

22. Žalobce v žalobě dále namítal, že před vydáním rozhodnutí žalovaného nebyl seznámen provedeným důkazem, když žalovaný zadal údaje do mapy na serveru www.mapy.cz, porovnával dané místo s fotografií z výstupu z měřicího zařízení a měřil vzdálenost mezi dvěma body.
23. Dle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
24. Dle § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.
25. K právu účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 As 106/2015-38, uvedl: *„Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází stabilně z předpokladu, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí patří mezi stěžejní procesní práva účastníka správního řízení, neboť se jedná o součást práva na soudní a jinou právní ochranu podle hlavy páté Listiny základních práv a svobod; na ústavní rovině je garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny, podle kterého má každý právo „vyjádřit se ke všem prováděným důkazům“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, čj. 2 As 60/2011 – 101). Správní orgán není povinen umožnit účastníkovi řízení výkon tohoto práva pouze v případě, stanoví-li tak zákon. ... Z judikatury Nejvyššího správního soudu ani z textu zákona však nelze dovodit, že by bylo možné účastníkovi řízení zcela upřít právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jestliže se následné správní rozhodnutí opírá o podklad, se kterým účastník správního řízení nebyl seznámen, resp. podklad, který vůbec nebyl součástí správního spisu.“*
26. Ke shora uvedené námitce uvádí soud následující. Mapovým podkladem žalovaný vyvracel tvrzení žalobce, že vozidlo neřídil on, ale M. K., když do mapy na serveru www.mapy.cz vložil dva body, místo spáchání přestupku a místo, které uvedl žalobce, na němž mělo dojít k předání vozidla, mezi ním a M. K. Mezi těmito body následně žalovaný v mapovém podkladu měřil vzdálenost a z tohoto měření poté dovodil, že nemohlo dojít k výměně osoby řidiče a v době spáchání přestupku řídil vozidlo žalobce. Žalovaný tento podklad provedl mimo ústní jednání, aniž by o tom žalobce vyrozuměl a dal mu možnost se k rozšířeným podkladům pro rozhodnutí vyjádřit před vydáním napadeného rozhodnutí. Zároveň předmětný mapový podklad nečinil součástí správního spisu v jakékoliv podobě a na str. 5 napadeného rozhodnutí se vypořádal s jeho obsahem. Nadto soud uvádí, že žalovaný nečinil součástí správního spisu ani statistiky o nehodovosti na pozemní komunikaci, na jejichž základě skutková zjištění napadeného rozhodnutí rovněž formuloval. Žalovaný tak vzal pro napadené rozhodnutí za základ skutkový stav, který neměl oporu ve správním spise. Soud se v tomto směru ztotožnil s námitkou žalobce.
27. Žalovaný zároveň podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když neumožnil žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, které žalovaný sám opatřil a na základě nichž vyvracel žalobcovu argumentaci ohledně osoby řidiče, čímž porušil § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tedy neumožnil žalobci seznámit se se stěžejním podkladem rozhodnutí, jenž měl prokazovat skutečnost, že žalobce byl osobou, která spáchala uvedený přestupek.

28. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku I. rozsudku zrušil pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spisu a dále pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení žalovaný při vázanosti právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí řádně a úplně odůvodní, tedy řádně vypořádá všechny odvolací námitky žalobce, s uvedením náležitých skutkových a právních úvah, které jej k jeho závěrům vedly.
29. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6 200 Kč za 2 úkony právní služby zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a dále i z částky 1 428 Kč, která činí 21 % DPH z uvedených částek bez soudního poplatku. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za právní úkon sepsání repliky ze dne 3. 1. 2020, neboť v tomto vyjádření neuvedl žalobce žádné nové skutečnosti a pouze opakoval své vyjádření uvedené v žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. listopadu 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce